

הוא, וזאת היא הסיבה העיקרית לכשחלה וכן
נראה מדברי ש"ד סי' ל"ד ע"פ וכו' וכו'
המור נס' כ"ב בורדין דאם מנתחה
אשר אשר מותרת צבישול ולדבר
זה העירתי אחד מצני חבורה שלי
החלוק מהס"ר מרדכי אשכנזי נר"ו

[illegible]

כ
 ס
 ע
 ו
 ד
 פ
 ל
 ו
 ק
 ג
 ב
 א

[illegible]

ענין ארבעה חסידים לכתחלה וכן
 נראה מדברי ס"ד סי' ל"ד ע"ס זכ"ב
 הטור בסי' כ"ב וזרדין דאס מנתחה
 אבר אבר מותרת בצניכול ולדבר
 זה הענין אחד מצני חבורה שלי
 האלוק מהר"ר מרדכי אשכנזי נר"ו
 ז"ל דרש בגמ"ה סא קרא
 אחוטי לואר והא דכתב כתם היינו
 משום דגם בחוטי לואר משכחת לה
 הא דנא כשלח חתכן אבר אבר ודוק
 ועי' בדרשה סי' ס"ו סוף סעיף ו'
 ה. ופ"י ב'ו. ומסיק בת"ח כלל
 ל"ד דין ג' דאף במליחה לרין קליפה
 מהו משמע התם דבין גללי בין
 במליחה הוא חומרא בעלמא ומדינא
 שרי דעת רוב הפוסקים משום
 הכבולטין פולטי דלנקמן סי' ע"ב
 וכתב דוכתי וכן משמע בת"ח כלל
 ע"ו דין כ"א ולכן כתב שם בסימני
 ת"ח בכתם ואם עבר ולא חתם
 במליחה וזליה שרי עכ"ל דהיינו
 דנא ונ"מ דאם לא קלפוסו וצלו
 ה מותר דדיעבד דלנקמן סימן ע"ג
 וכן כ' גבי כבד ע"ס ועיין בסי'
 כ"ב ס"ק ו' ו. הוי בקליפה.
 חע"ג דלעיל סימן כ"ב גבי ורדין
 דין נטילה גללי כדר הקשה ד"מ
 ב"מ"ס הראש"ש והטור דכתבו כאן
 גללי אפי' קליפה אין לרין וזרדין
 לרובו נטילה וחילק דחוטין אלו
 ש עזים יותר מורדין ואין פולטין
 יכ בצמר עכ"ל ומצינו הפרישה
 ע"פ ג' והפרישה מחלק בענין אחר
 ע"ס ועיין מ"ש בסי' כ"ב ס"ק ה':

ו"א שאין צריכין בו' תשוב דדרשה
ורבה פעמים מלינו קן שהמנהג כפוסק
קן השוחט סימן ה' וז"ל יפה אמרו וכן
מלאנו חוטין מלאים דם עכ"ל וכו"כ
: ה. אב הורר רק הראש וכו'. ע"ה
ל' מותרים. וכן בית יוסף והפרישה ד
יזה בתי"ה הארוך דף ס"ט ע"ה ובמש
לח"ס פרק גיד הנשה וכן הטור כתב
א יטעו בלאחר ל' מיהו אם נתבטלו

ק"מ סטף (ד') בנאי זכ"ל במזמור אלה אלה
מ' כרב אצ"י ודע אם הווינו הגמרא גדי למעט
וואו דאקאר לקמן גבי בישרא דא ופ' בכות
אין מתוך הכשר ופניהם ע"ג האס משא"ס
ומתוך כל הקושיא שמקצת ע"ג חוס דהווינו
(ע"ס): (ליקוט) יש ד' פ' משמש בפרש"י
הווינו וקושטא בתיה"ש מ"ש מהן דאב
מיוו דבנאי הווינו ע"ג האס דא מ' מש
מ' מחיבת הבשר לבד: [טז] א"ש ע"ל
פ' כחש בשע' כאן וברש"י ע"ז: [כ] עתיד
מתוך השונו

[illegible]

הַמִּשְׁכָּה אֵין הָיָה מִיָּוֶמֶת אֵלֶּה אֵין בֵּן יִחְזַקְכֶּם
(רשביא ועל סומן סוף בביא);
הַגִּדּוּל וְאֵם וְעַלְּוּ בָּלֵה מְחִימֵם לְפָנֵם שְׂטֵים נֶגֶד כֹּל (ה) הַמּוֹמִין
(רשביא) (ז) וְנָלְלוּ [ד] סָגוּ (ב) בְּקִלְפֵם (הַגִּדּוּל אֲשֵׁרֵם
וְהַגִּדּוּל שִׁיד בָּשָׂם מְחִימֵם סוֹמֵן לֵאמֹר) וְעַל לְעַל סוֹמֵן כִּי־:
ב [טו] הַדְרִיכָה לְעֵצֵם יָדוּ הַתִּיבֵם הַמּוֹמִין אֵלֶּה לֵאמֹר
יִסְמְדוּ עַל הַתִּיבֵם הַזֶּה אֵלֶּה לְעַל לֵאמֹר

הנה ומעו העולר לא מהני בכו אס חמסס רק שיחמור המפרקת לשנס
ג' גף העוקר ביד הבחמה וחלכך צריך לחתוך עץ
הלחיים בעוקר:

הוא י"ח חנוכה ש"ק נרבים נישט צען חוטי'ן וואס מ'האט שוין
 געזען בש"ס י"א) וכן המנהג שאין נעלמן מן העוף שום חוטי'ן רק
 יחמם על המצרכות לפני מיהו בדיעבד ח' (א) חסד הוסיף רק הלאש מן
 צירי העופות בפרק השרטות המתחננה משום שלפעמים נמצאים חוטי'ם
 מותר בדיעבד אפילו נתבטלו כך אע"פ שנמצאו (א) חוטי'ן אדומים (הכלל
 ד' י"ב יצ"י ובר כל זמן שלא היה לו שלשים יום מותר
 אם יש בהם כטו חוטי'ן אדומים ואם היה לו שלש
 אדומים אסורין לקדרה ב' בלא (ב) קליפה י' (ג)

מחשבות (א"י הארץ) וכמו לקח מן הכסף הכסף שקורין דמיון (א"י הארץ) עוד נהגו כלומר "לדור" כלומר ולא לשלם דמיון (א"י הארץ) וכן נהגין להסיר העניינות דורא ולהסירה ולא ללכתה ואין צ"ח הפקדות של גרמי הצהמה ולהסיר משם כסף לכן דק משום מלא

בירך של ימין ובירך של שמאל ואינו נוהג בעק
אבל אם נמצא לו כף עגול נוהג בו "ואין צריך
להגה" (י"ז) ואין חילוק בין מה נצטוו בכל דבר האסור משום גיד או משום
דבר שמקצתו צריק לנקר בחייו ג"כ (מדרשו פניה) רק מה שאין
ש"י נוהג בכ"י :

וְאֵינוֹ נֹחַג בְּשִׁלּוֹל כָּל שְׂאִינוֹ מֵעוֹן שְׂחִימָה וְיִ"א שׁ
וְיִמְצֹא דָּר וְהֵגוֹ לִסְחִימִיר כְּסִנְרָה הַחֲמוּנָה (קֶבֶל)

ושניהם מסורים (ב) וצריך לחמט אחדיהם ללא

סעיף ב' יש לתמוה איך פסק להקל על סמך כל דהו נגד ר
אחד אף שרוב הפוסקים חולקים וכל שכן כגון שדברי ה"ח מי
המנהג ואמת מנין לנו להסויף באיסורין כי בשוף לא תמלא חוטין
עט"ו שהמנהג שאין נוטלין ולא חותכין אגפי העוף וישב המנהג
ל' ס' כ"ב סוף סעיף א' בהג"ה : פ' ב"א ק"יפד. וה"ה דת
היינו דוקא לנכרה הראשונה שבסעיף א' מה שאין כן לה"ח מי
גרת הבית דהכא שרי אף בלא תחילה לזלי כיון דמופסטים ועומד
כגון בסתם מותרין לזלי משמע לכו"ע והיינו מטעמא דלעיל : יא
ס הקרום והורדין ולא נחתכו מותרין דיעבד אפילו ליכא ששים
היה לו ל' א"ו"ה כלל כ' דין ה' :

הגריא והרמב"ם כתב גדו או טלה
במהם גזה דאפילו תוך ל' אסור :

באור
[יא] היתוך **קתח** ע"ש בגמ' דישא כח
קל"ג א' א' בטויא כו' ואי כו' מכלל דלע
תוס' שם ד"ה חתובה כו' מרקאמר אפילו לק
א"צ חתובה כפרישי' וכמ' פסגא דגמ' א
(ליקוט) **יש מי** כו' עבתיא ש"ס
א"צ שמובלעם בתוך הבשר :
אמנא ביני ומורקא כלל חתובה התם
דייא עד כו' ואפילו ברינבד ר"י פוסל
לדמות בצלי בלא חתובה ומליח ושם
א"ש שם רמובלעם כו' (ע"ס) :
מי כ"ב ס"א : [ד] אב **ש"ס** כו' שם וכן ביני ואף ל"א דס"א : [ד] אב
ח"ב כו' בריס דסתם מתני' שם צ"ו א' בחתי' : ר"ן : (ליקוט) **עירור ח"ב**

סדר (ה) החורבן. כ' הש"ץ דוח לא קהל
דמנחת הבהמה אבר אבר וזה דמנת
משכחת לה האי דברא כשלם אבר אבר
ואע"פ דגזי וורדין לרד גטילה צללי כבר
מורדין ואינן פולטין כ"כ צבשה. (כ' רש
צללי) ובפס"ו כ' קליפיה זו אינה אלא חומרה
י"ל דשרי. (ג) קליפיה. כ' הש"ץ ה"ה דחת
(אף בלא חמירה) כ' הש"ץ דחור אליבא דת
ראשונה שבסעף. א': (ה) פחותים.
אפי' ליבא' : דלון מנוחוס דם כ"כ

ואין פולמין כלל בצמר עיני וסך
סביר לא מהני בציסול: (ד) אפי' אם
אין בה שיהיה עיני. פרש"י היינו
הנדרך סביבות עיני הקולות בצגול
אבל בצוף אינו כן שהצמר שעל

גם האנשים ולמלחם וכן עצם
(ארוך וא"י):

[illegible]

הסיר משם גיד הגדול ולחמוך בהם הרבה
 בדר היקור) ואין צו איסור רק הוא משום
 איסור אם ממשלו ואפילו לכתחלה מותר
 איסור בדבר (א"י האחרון) וכן נהגו לחמוך
 ס ואם לא עשה כן אין לחוש (ד"ע):

על אף שיש להם חלקים שונים, הם כולם
מבני שאין בהם שלום עולמי.
לבדוק אחריו אם הוא עולה:
שם דם וכן בעוף אם היה לו קרן ולכן כל
סור (2) משום חלז אין צריך לנקר בחיה:

ענוהג בו אם שלמו לו חדשיו
ת ר"י בן חביב):

והשני חיצון סמוך לבשר
שהפנימי יסוד מן התורה

וְהָרָאשׁוֹת עֲבָל וְאֵין זֶה תִּמְחָה
שְׂאוֹמֵר נְכוּיִם הֵם כְּמִשׁ מִהַרְשָׁל
שֶׁל ד' כִּי הֶאֱבִיפִים הֵם הַיָּדִים וְסֵם
ע"ש וְכֵן הִמְנִיג פֶּשֶׁט גַּם בְּזִמְנֵינוּ
תִּכְבֶּה וּמְלִיחָה מֵהֵינּוּ בְּהוּ : י. אֲבָל
שְׂאוֹמֵר וְלֹא דִבְהִידֵי אֵל כִּבְּזַרְשָׁא
יֵשׁ פְּהִיָּה עַל פִּי הָאֵשׁ וְכֵן מִשְׁמַע
ז. וְגַדְהוּ אֶבְקֵר מו'. דְּלֹא פְּלוֹג כְּדִי
לְהִין מוֹחוֹקֵין בְּסֵם כֹּל כִּךְ כֹּל שֶׁלֹּא

הנהגה
 יבשה בו: [יב] אכל לפני בן. ממש
 לי אצ: [וג] ויש בי בן. שמעתי כפי
 יורה משפט דמ עליו בענין התיבה ועתה
 דא דשם האומצא ענין האש וכן מורה
 א' ופ'ל כפי חוס' דש' שם התקנה
 האש שמא'כ באלו שהם בתוך הבשר
 בדרתא ר"ח לכולם פסול עד שישחוט
 אלא בעוף החייל וצלוהו מ"ר ותי
 שפעמים הם סמוכים לעצם ואין
 אש בו. כגון שם לחומר: [שש] ותי
 ב' כרים הקייל כותהה כשש' צ"ח א'

[illegible]